

CESTOVNÍ HOREČKA

CESTOVNÍ RUBRIKA: Irsko - Dublin

Minule jsem vás pomocí článku přenesla do Amsterdamu, tentokrát alespoň myšlenkami zavítáme do Irska. Přesněji řečeno do krásného města jménem Dublin.

Dublin je hlavní město Irska. Nesmíme zapomenout, že je také největší, a proto tu můžeme najít spoustu krásných míst. Nejdříve musíme zmínit, že se do Dublinu můžeme dostat i z našeho pražského letiště. V Dublinu se potom můžeme přemísťovat stejně jako všude jinde, městskou hromadnou dopravou, která je výjimečná tím, že je oproti ostatním velkým metropolím příliš drahá.

Pokud se vydáme do Dublinu, musíme se připravit na všelijaké počasí. V zimě určitě nebudeme potřebovat teplé kožichy a v létě budeme potřebovat mikinu. Počasí je zde podobně jako ve Velké Británii nevyzpytatelné. Stoprocentně budeme potřebovat deštník!

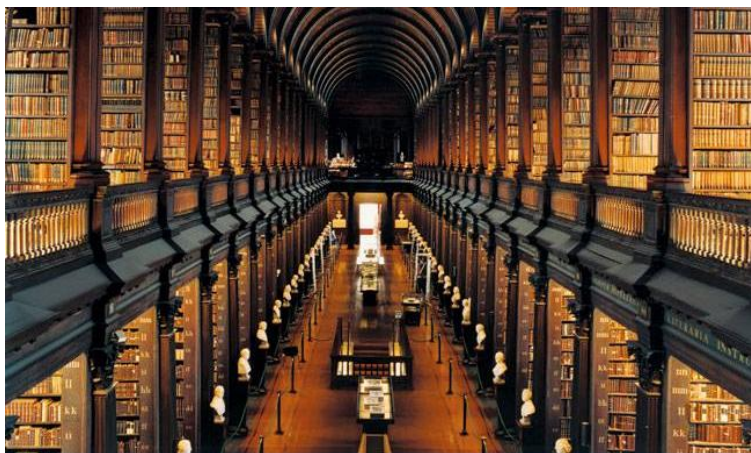
Co bychom v tomto krásném městě mohli navštívit? Milovníci katedrál, kostelů a chrámů se zde mohou vyžívat tak, jako všude jinde. Nejvýznamnější je zde stoprocentně *Katedrála sv. Patrika*, která se může pyšnit svou velikostí. V dublinu najdeme i hrad s prostým jménem *Castle*. Zajímavé věci uvidíme i v Národním muzeu, kde se vyžijí především milovníci architektury a určitě stojí za to navštívit i *Writers Museum* (muzeum spisovatelů), *Dublinskou mešitu*, *Trinity College* (významná univerzita) a nebo *Dublinský stožár*.

Pokud vás tyto věci nezajímají a raději by ste do Irska vyrazili za nákupy a zábavou, tak rovnou zamiřte na *Grafton Street*. Tuto ulici najdeme v centru samotného Dublinu poblíž už zmíněné Trinity College. Najdeme zde všelijaké drahé i levné obchody a vše, co je spojené s místní zábavou.

Starší si v Dublinu užijí rozhodně i alkohol, doufejme v malé míře. V typických irských hospodách a barech si určitě pochutnáte na místním pivu.

Dublin jsem ještě nenavštívila, ale určitě to mám v plánu. Pokud máte možnost, neváhejte a do Irska se podívejte.

Adéla Axmannová

Maturitní večírek aneb tanec pod balónky

Je 12. 2. 2016 9:30 a přicházím s mým kamarádem Kubou pro prostorů, kde se bude konat ples. Jsme tu sami. Přibližně v 10:00 přichází další 4 spolužáci a pomáhají nám v přípravě interiéru.

Ředitel přináší kompresor a začínáme nafukovat nepřeborné množství balónek. Chvilku nato praskne balónek a všichni se lekne a následně zasmějeme...

(Martin Červinka)

O půl čtvrté odpoledne a spolu se spolužačkou Barčou jsme na cestě do olomouckého Best sport centra, kde za necelé tři hodiny vypukne tak dlouho očekávaný a připravovaný ples...

(Denisa Brachová)

V 17:00 ve velkém prostoru před dýdžejem se sešla naše celá třída, začali jsme se dohadovat, vzápětí přichází do skupiny nová osoba – číšnice. Snaží se nám pomoci s vínem a občerstvením...

(Martin Červinka)

Šatna byla plná zmatků, to však zachránily naše maminky, které se pomalu ale jistě začaly slézat spolu s ostatními z rodin do sálu. Koukám kolem sebe a všem nám to sluší.

(Barbora Suchánková)

18:58 a naše třída a TŠ Progress právě zkouší vystoupení. Někteří hosté už dorazili, tudíž to mohli vidět už předem. O 32 minut později moderátor zahájil ples a už to bylo. My jsme se konečně cítili jako jeden celek, jedna parta. Nálada byla úžasná.

(Martin Červinka)

Kolem 20. hodiny už jsou všichni hosté na svých místech a podívaná může začít. Sál je vyzdobený balónky různých barev a je prostorný.

(Jakub Kozárek)

Máme osm hodin na celá naše třída o 13 maturantech nastupuje ke slavnostnímu šerpování.

Moderátor jednotlivě vyhlašuje jména a my tak jeden po druhém přistupujeme k paní učitelce třídní, která nás šerpuje. Sál je téměř plný. Dámy v překrásných šatech a pánové v oblecích. Je tu úžasná atmosféra a všichni už teď jsou plní dojmů.

(Denisa Brachová)

Od mých rodičů slyším jen pozitivní věci, jak moc se jim ples líbí. Všude kolem sebe slyším smích lidí, co se skvěle baví... Zatímco někteří požívají u stolu řízky, tak jiní zase popíjí na baru jeden panák za druhým. Za chvíli už začne naše taneční vystoupení a většina spolužáků začíná být nervózní. Moje šaty jsou zatím neroztrhané, ale nohy už bolí a dlouho nevydrží stát.

(Simona Pijanová)

... Jsme na konci a přichází další panák, který si zasloužíme. Ráda bych psala dál o maturitním plese, ale už si to nepamatuji, co bylo dál...

(Barbora Suchánková)

Den otevřených dveří

Dne 3. února se na naší škole uskutečnil *Den otevřených dveří*. Každá třída měla vlastní program a nikomu z nás to samozřejmě nevadilo, protože jsme se alespoň nemuseli učit. Návštěvníci a možná i budoucí prváci si museli v každé třídě vyzkoušet splnit pár úkolů, které jsme postupně plnili i my. Já a moje třída 1.A jsme měli téma MOŘE. Můžete se podívat, jak nám to ten den slušelo.

Adéla Axmannová

ANKETA

Kam byste chtěli jet na výlet se školou a proč?

Vážení čtenáři našeho časopisu blíží se nám jaro (i když už to venku vypadá na jaro) a s jarem i čas prvních výletů. Jelikož jsme na škole cestovního ruchu tak jezdit na výlety a cestovat je skoro naše povinnost. A ještě k tomu památky se otevrou turistům a my budeme moct se svými rodinami vyrážet na výlety. My jsme se optali pár žáků abychom zjistili kam by se oni rádi vydali na výlet a co je do určité destinace láká.

Když jsme se zeptali Jakuba Heži z prvního ročníku tak nám odpověděl

„Já bych jel do Berlína, protože mě zajímá historie a památky tohoto města“

Filip Peřina z prvního ročníku: „Já bych rád jel do New Yorku“

Nejzajímavější odpověď jsme dostali od Lenky Ekrtové ze druhého ročníku, která nám odpověděla: „Já bych jela do Prahy a proč? Protože Praha“

Míša Kaiserová ze druhého ročníku odpověděla: „Já bych jela do měst jako je třeba Paříž, Londýn nebo Amsterdam a proč? Protože mám ráda města a ráda nakupuji“

Zuzka Zendulková nám řekla, že by nejradši jela opět do Paříže, že je to tam pěkný. Na Štěpánu Kotkovi je vidět, že to je sportovec, protože ten by nejradši na Sněžku na KOLE!?!??. No a uzavřeme to názorem Báry Seidlerové, která by nejradši do viného sklípku na jižní Moravu.

Petr Hudec

Zpráva v lahvi – dokonči příběh

Jak naši studenti, tak návštěvníci ze základní školy v Horce se pokoušeli dokončit příběh z přímořské dovolené, jejich nápady byly barvitě a různorodé.

Středomořské drama (aneb Jak to tenkrát bylo)
Na tuhle dovolenou jsme s Marií šetřili tři roky. Díky spořivosti mé ženy a práci navíc, kterou jsem si bral v posledním roce, jsme si mohli dovolit i kapitánský kurz. Před týdnem jsme vypluli z přístavu v Šibeniku na vypůjčené plachetnici jménem Elysium. Silný mořský vzduch působil jako opojná droga, hladina temně modré pouště kolem nás zářila mnoha odlesky, pobřežní scenérie romanticky střídala dramatické skály a starobylá města. Na dnešní večer jsme si naplánovali rybaření. Naším prvním úlovkem byla jakási slizovitá koule, asi mrtvá medúza. Na druhý zásek jsme vytáhli velkou rybu, byla také mrtvá. Na třetí pokus jsme zachytili člověka, nepodařilo se mi ho vytáhnout z vody, i on byl mrtvý. Marie zahlédla jeho tvář a omdlela.

Denča Řezníčková, Monika Kolářová

Ani se jí nedivím, protože když jsem se na něho také podíval, měl vydloubané oči a rozřezanou pusou. Jeho tělo bylo také plné řezanců a otevřených ran. Už jsme se na to dál nechtěli dívat a tak jsme odpluli zpátky do hotelu. Marie měla po téhle dovolené půl roku noční můry, ale už se všechno zase vrací do normálu.

Jana Přikrylová, Markéta Kudličková

V tu chvíli jsem zpanikařil, nevěděl jsem do mám dělat. Obrátil jsem loď k nejbližšímu přístavu. Tam mě ale čekalo další nemilé překvapení. Všichni byli mrtví.

Erik Slimařík, Roman Mrázek, Viktorie Adamicová

Byl to totiž její syn, který před rokem odjel na dovolenou, ale nevrátil se. Měl ukouslou nohu – nejspíše od žraloka a obě zápěstí okousané od piraní. Přemýšlel jsem, proč ho žralok nebo piraně nesežrali celého?

Monika Revayová, Vít Ševčík

Byl to její milenec, se kterým mě podváděla více než tři roky. Marii jsem tolik miloval, že bych jí snesl i modré z nebe. Dokonce jsem kvůli ní zabil i tu hloupou medúzu a velryby, protože jsem věděl, že je nemá ráda. A teď když jsem zabil jeho, můžu zabít i Marii. Vždy bylo mým snem zůstat na ostrově sám.

Kateřina Tlachová, Julián Kerkhof

Já jsem Marii probral a jeli jsme domů. Na druhý den ve zprávách jsme zjistili, že v moři byl jed v lahvích. Nahlásili jsme to ochráncům životního prostředí. Ochránci našli stopu, vystopovali viníka a potrestali ho. Já s Marií jsme byli vyznamenáni za ochranu životního prostředí.

Štěpán Kotek, Adéla Chromečková

Muž měl totiž rozežranou tvář. Dopluli do přístavu a rozhodli se zavolat na pomoc Horacia Kaena, aby zjistil, jak ten člověk zemřel a kdo ho zabil.

Odvezli ho na pitevnu, aby zjistili příčinu smrti. Mezitím uzavřeli oblast a hledali důkazy. Na mužově těle našli vyřezané iniciály masového vraha ze Šibeniku, vyhlásili pátrání, našli ho a případ je uzavřen.

Natálie Kostorková, Nikola Lounová

Po tom všem, co se toho dne odehrálo, přišla nečekaná bouře. Marie se stále neprobudila. Ležela v podpalubní a já udržoval kormidlo lodě. Když najednou mě obrovská vlna shodila z lodě do moře.

Naštěstí jsem měl záchrannou vestu, moře mě unášelo daleko od Marie. A já nemohl nic dělat. Už jen v dáli jsem viděl naši loď, jak se potápí hluboko do moře. Věděl jsem, že se Marie utopila. Můj smutek byl tak silný, že jsem dál nechtěl žít. Po pár dnech mě našli rybáři a zachránili mě.

Klára Štefková, Filip Peřina

Od té doby si nic nepamatuji, první věc, kterou si pamatuji, byla písečná pláž na tomto ostrově. Po probuzení jsem začal se stavbou mé chýše, tato chýše mi zabrala asi jeden den, než jsem ji dokončil. Poté jsem začal shánět jídlo na tomto ostrově. A také jsem musel založit oheň, abych neumrzl. Tyto činnosti mi zabraly další den.

Valentýna Felcmanová, Adéla Válková

V tu chvíli jsem se začal rozhlížet, jestli nezahlednu něco, co by bylo vysvětlení. Za pár minut se Marie probrala a v dálce v moři jsme zahlédli trosky pravděpodobně z letadla. Rozhodli jsme se, že připlujeme blíže a podíváme se na malý ostrov, který byl vedle. Na ostrově jsme objevili spoustu těl a poté zaslechli „Akce, pokračujeme!“ Bylo to natáčení nového filmu Apokalypsa na pláži.

Petra Rašovská, Alena Pavelková

Při tom přepadla přes zábradlí do moře. Než jsem ji vytáhl, zemřela také. Protože jsem bez ní nemohl žít, skočil jsem do vody hledat smrt. Přes zakalenou vodu jsem viděl žraločí mafii... To asi bude bolet...

Češtinářský světlík 3

Milí čtenáři,

přehledka slohových prací studentů se tentokrát ponese převážně v duchu reklamy. Tyto typy textů patří většinou k prostě sdělovacímu funkčnímu stylu, účel informovat adresáty je ale okořeněný funkcí přesvědčovací, která vede autory k hrátkám se slovy, ke zveličování, k útočným jazykovým akcím (otázky, zvolání, hesla, zjednodušování).

V první části si můžete přečíst reklamy na staročeská díla z pera studentů 1. ročníku a výňatky z reklamní kampaně na knihy světové literatury z 1. poloviny 20. století z autorské dílny studentů 3. ročníku.

Druhá, obrazová část je koncipovaná jako přiřazovací test, najdete tu vždy po třech obrázcích z tří studijních ročníků a je na vás určit, který obrázek reprezentuje které dílo (1. ročník: Ktož jsú boží bojovníci, Listy z Kostnice, O církvi; 2. ročník: Oliver Twist, Racek, Otec Goriot; 3. ročník: Proměna, Psí srdce, Velký Gatsby)

Třetí část světlíku je věnovaná uměleckému funkčnímu stylu, studenti 1. ročníku psali krátké alegorické texty, ve kterých měli vyobrazit své spolužáky jako zvířata, z jejich bajek jsem vybrala to nejzábavnější.

Alena Pavelková - Kristiánova legenda

Proč si koupit tuhle knihu? Pojd'te se s námi podívat do historie a zjistěte dávný život sv. Václava, patrona české země, kterého nechal surově zavraždit roku 935 jeho bratr velkým mečem. A co teprve jeho babička, která byla uškrcena šátkem z neznámých důvodů. Kdo? Co? A proč? To se dozvíte s naší knihou.

Sára Hlobilová - Kristiánova legenda

Chcete se dozvědět o životě sv. Václava, patrona české země? Člověka, který pravděpodobně změnil, nebo alespoň ovlivnil naši zemi? Potom je naše kniha od autora Kristiána právě pro vás. Tato obsáhlá kniha vás nechá nakouknout do soukromí tohoto knížete,

který byl zabit vlastním bratrem Boleslavem. Toho, jehož tělo se do dnešního dne dochovalo. Tohle všechno a mnohem víc v Kristiánově legendě.

Táňa Dlouhá - Kronika česká aneb Jak to vlastně bylo

Klára Štefková - Alexandreida, staň se i ty rytířem.

Štěpán Kotek - Alexandreida (aneb Jak do třiceti vládnout světu)

Chcete se stát rytířem? Nevíte, jak na to? Tak tahle kniha je přímo pro vás. Alexandreida obsahuje přesný návod, jak se stát pravým rytířem. Je psaná ve verších, takže se skvěle čte. Úspěch sto procentně zaručen. Jak říká Alex: „Chceš-li rytířem býti, musíš tuto knihu mít.“ Tak neváhejte a kupujte, když zavoláte do desíti minut, dostanete další vámi vybranou knihu úplně zdarma.

A to se vyplatí! Objednávejte na +420 774 149 629

Adéla Axmannová - Kristiánova legenda

Máte v dlouhých zimních večerech spoustu času? Koušete si nudou nehty? Máme tu pro vás zajímavou knihu s názvem Kristiánova legenda.

Zajímá vás život sv. Václava? Baví vás napínavé vraždy? V tom případě není nic lepšího než si přečíst naši novou knihu, kde mimochodem najdete i zajímavosti ze života jeho báby Ludmily. Není nic lepšího než si zkrátit čas touto novinkou.

Návod, jak vyvraždit rodinu, vám přináší to nejlepší z nakladatelství Středověk.

3. ročník

Jako kořínek, z kterého vyroste krásný květ (**Libor Mačát** – Pygmalion)

Je krásné mít někoho, kdo vás má rád. Ať už je to matka, otec, medvěd či panter. Dobrodružný příběh o tom, že rodina nekončí jen krví. (**Monika Pavlová** – Kniha džunglí)

Cesta do hlubin anglického nářečí. Z šedé myšky se stane krásná labuť, moře anglického slangu, jazyk vám zapletou jazykolamy (**Nikol Snášelová** – Pygmalion)

Nikdy není tak hrozně, aby nemohlo být hůř. Přečtěte si knihu a dozvíte se, co slovy „opuštěný, nechutný, zbytečný“ máme na mysli. Tato kniha je jako budoucnost, nikdy nevíš, co je na další straně, dokud si to nepřečteš. (**Lucie Loníčková** – Proměna)

Napínavý labyrint lidských povah. Touha po splnění amerického snu v praxi. (**Tomáš Telíšek** – Velký Gatsby)

Sny a naděje mohou vyprchat v mžiku jako kapky vody. Honba za snem. O velkém a bezpodmínečném přátelství. Sny a naděje jsou tak vrtkavé. (**Eva Štafová** – O myších a lidech)

Krásná něžná žena, která má srdce z ocele. Jak vypadá láska? (**Diana Dieguezová** – Velký Gatsby)

Bajky o 1. A

Petra Rašovská

Být v naší třídě o dlouhé přestávce je jako být v opičím výběhu před poledním krmením. Opičky pobíhají kolem lavic a skáčou kolem nich jako mezi stromy. Loví si potravu v automatu a svých taškách. Kolem sebe můžu pozorovat malé hloučky veselých opiček mluvících o všem možném. Některé jsou obzvlášť slyšet, zvláště jeden rozježený opičák, který se sám považuje za krále. Samozřejmě, že musíme všichni dodržovat pitný režim, ať je teplo nebo mráz. Po hodinách soustředění na výklad moudrých sov si zasloužíme tolik očekávaný odpočinek v našich domovech. Na druhý den se opět setkáme v našem výběhu v příjemné společnosti naší smečky.

Jakub Héža

...A to byla poslední hodina, potom jsme se rozdělili na dvě skupiny, býložravce a masožravce a odešli jsme na oběd. Jako masožravci jsme dostali člověka, kterého zajelo auto, a býložravci dostali kousky zeleniny. Po obědě skončil náš den v chlévě.

Štěpán Kotek

Každý den, když přijdu do třídy, je to, jako bych vstoupil do ptačí voliéry. Je tady horko, vlhko a smrad. Navíc každý tu po každém huláká a skřehotá. Jako každý normální třída jsme rozděleni do skupinek (hejn) na ty méně hlučné – andulky.

To samozřejmě neznamena, že by byli méně oblíbení, jenom nejsou tak výrazní jako my Ary. Ostatní si na nás sice stěžují, ale nám to nevadí, jsme takoví, jací chceme být. I když jsme obě skupiny odlišné, odkážeme si navzájem pomáhat. No, a jelikož je to voliéra, musíme mít i svého „hlídače“, někoho, kdo se o nás postará, dá nám najíst informaci.

Adéla Válková

Prvního dne v naší škole jsem potkala celou naši tlupu. Například našeho černého netopýra, který mě od první minuty, kdy jsem ho viděla na chodbě, děsil, později jsem ale zjistila, že je úplný opak a je to smíšek, který je pro každou srandu. A nebo taky kotě, které vypadá nevinně, ale i při něm zdání klame. Takových protikladů je ve třídě spousta. Také jsem poznala lama partu. I v ní jsme každá jiná. Jedná z nás je upovídána a druhá až tak moc ne, ale když promluví, vždy nás svou trefnou poznámkou dostane. Jsem moc ráda, že jsem lama partu potkala.

Adéla Axmannová

Bylo nebylo. Chci vám povědět příběh o zvláštních a především líných zvířatech. V podivném kraji, který nesl název Pavlovičky, se téměř každý den toulaly čtyři lamy. Ty lamy se vlastně ani moc netoulaly. Spíše jen posedávaly, jedly a smály se podivným nesmyslným věcem, až jim byly vidět jejich divné lamí zuby. Lama blondýnka vždy měla plno jídla, lama brunetka vždy řešila s lamou zrzkou seriály, které viděly předešlý den v mezinárodní lamí televizi, a lama s červenými vlasy vždy nechápala, kde k těmto šíleným lamám přišla. Občas se lamy rozhodly, že budou poslouchat v hodinách, kde je měli naučit k pořádnému životu. Tyto lamy byly bláznivé a žily si ve svém vlastním světě, ale stejně byste žádné lepší nikde nenašli.

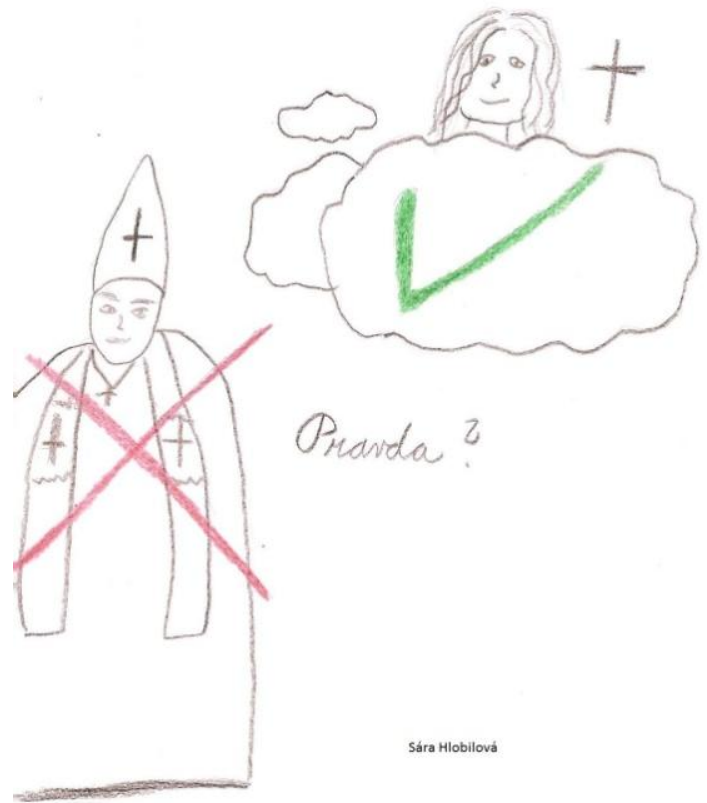
Sára Hlobilová

Když jsem poprvé vešla do nové ohrady, viděla jsem spousty a spousty nových tváří. Každé zvířátko bylo tak jiné a všechno bylo hrozně nové. Měla jsem strach. Děsila mě myšlenka nových přátel. Jako první mě zaujaly dvě sympatické koaly sedící někde uprostřed. Když jsem si k nim sedla, hned jsem věděla, že si budeme moc rozumět. Za námi se potichu plížila nenápadná lama. Tiše se zeptala, jestli se může přidat k našemu hovoru. Ochotně jsme souhlasily. Třída byla plná zvířátek, některá byla menší, některá větší, ale všichni vypadali jako moc hodné exempláře. A i když jsme si s koalami a lamou moc rozuměly, v té době jsme netušila, že se stanou mými nejlepšími kamarádkami.

1. ročník

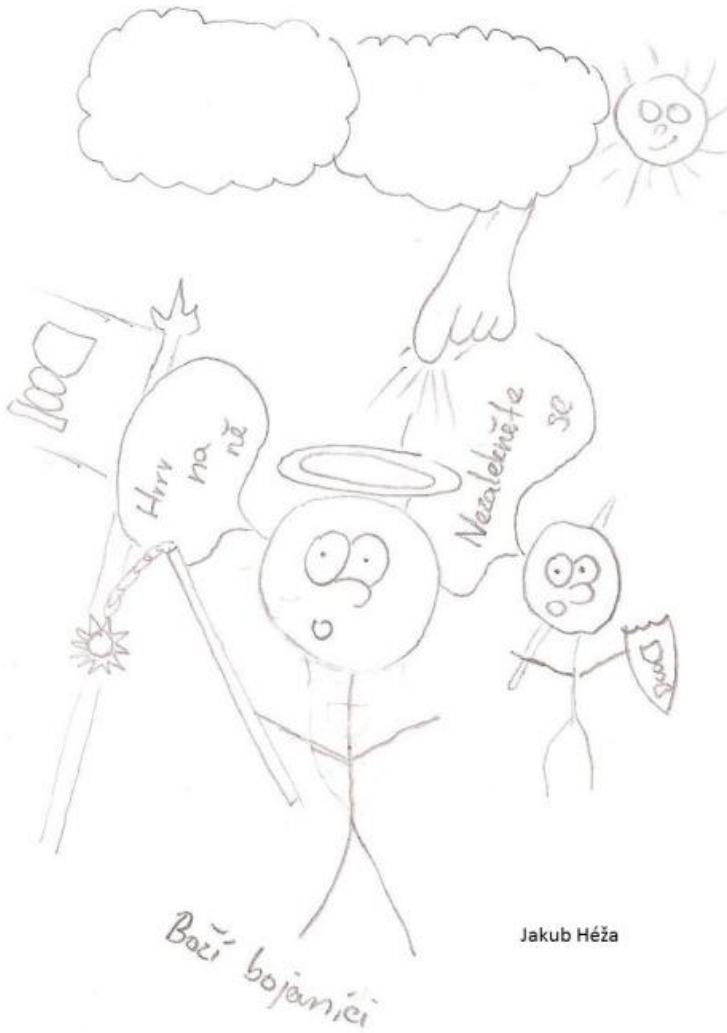

Nikola Lounová

Sára Hlobilová

2. ročník

Jakub Héža

Julian Kerkhof

Lenka Ptáčková

Lucie Hýsková

Tomáš Malenda

3. ročník

Vendula
Svobodová

Kristýna Matějová

Nejznámější zbraně 20. Stol.

V tomto článku vám představím několik nejznámějších zbraní 20. století. V průběhu 20. století se vyvíjely převážně automatické zbraně nebo polo-automatické. Tyto zbraně se rozdělovaly do několika kategorií :

- ruční zbraně
- ostatní bojové prostředky
- Zbraň hromadného ničení
- ostatní
- bezpilotní nosiče zbraní

Ruční zbraně :

Mezi nejznámější ruční zbraně 20. století bych určitě zařadil :

Samopal Uzi

První prototyp samopalu Uzi byl vyvinut na konci 40. let izraelským důstojníkem, po němž se samopal jmenuje. Dodnes se převážně vyrábí v Izraeli, používá ho izraelská armáda a také je oblíbený u mnoha teroristických skupin. Tento samopal konstrukčně vychází z československého samopalu vzor 24.

Dále jako ruční zbraň bych uvedl **RPG (protitankový granátomet)**

RPG je účinná zbraň, určená ke střelbě proti tankům, bojovým vozidlům, obrněným transportérům. Účinná délka střelby se pohybuje okolo 200 metrů. RPG byla převážně používána za 2. světové války americkými jednotkami. V dnešní době se z ní vyvinuly zbraně jako Bazuka, Pancéřová pěst a tepelně naváděné raketometry.

Ostatní bojové prostředky:

Do ostatních bojových prostředků můžeme zařadit např.: pozemní miny, minomety, bojová vozidla, letecké pumy, ... Asi jako nejznámější bojové prostředky považuji:

Tank

T-34

Sovětský tank, střední třídy vyvinutý na přelomu 30. let. V době svého vzniku byl nejlepším tankem střední třídy, žádný německý tank se mu nemohl rovnat. Tanku T-34 se vyrobilo přes 84 tisíc kusů. Mezi jeho výbavu patřil 85 mm kanón, 70 mm pancíř a kulomet ráže 8 mm.

Zbraně hromadného ničení:

Do zbraní hromad. ničení můžeme zařadit např.: biologické zbraně, chemické zbraně, jaderné zbraně.

Biologické

zbraňe:

Jsou zbraně založené na principu nějakého organismu (nejčastěji patogenu) nebo jím produkované látky (toxin, atd...), jejichž cílem je nejčastěji přímo člověk, u něhož má vyvolat chorobný stav (infekce,...). Výroba biologických zbraní je celosvětově zakázána.

Asi se ptáte, proč jsem napsal tento článek v cestopisném časopisu, že ano? Tyto zbraně jsou nedílnou součástí každé kultury, jak v minulosti, tak v současnosti. Proto si myslím, že by lidé měli mít aspoň základní informace o těchto zbraních a také v každé zemi najdete spousty válečných muzeí, otevřených vojenských expozic. Důkazem toho je např. výstava Adriatic Sea Defense & Aerospace v Chorvatsku.

Filip Peřina

Postřehy z Vietnamu

Ani nevím, kde začít. Je to tam úplně, ale úplně jiný. Od různých jídel po životní styl. V hlavním městě Hanoi je víc lidí, jak v celé České republice. Všude, kam se kouknete, tak je tam člověk, obchod, jídlo nebo motorka. Lidé ve Vietnamu strašně moc ctí svoji rodinu. Rodina je vždycky na prvním místě. A obchod mají v krvi. Zabývají se úplně vším od oblečení po velké kameny, které prodávají celé Asii. Když byla válka a na obrovské hory padaly bomby atd., tak se poničily a po válce tam udělali velkou továrnu a dodnes tam sbírají kameny z poničených skal.

A teď k mojí oblíbené věci, jídlo. Vietnamská kuchyně je strašně moc rozsáhlá, ale mezi jejich nejoblíbenější jídla patří pho. Pho jsou rýžové nudle se zeleninou, hovězím a speciálním vývarem z kostí. Prodává se téměř všude. Hned po Pho jsou zase rýžové nudle, které se nazývají bun, tyhle jsou ale dělají na jiné bázi. Má to jinou polívku, přidává se jiná zelenina, ale jsou stejně vynikající jako Pho. Potom tu je bank-chin, je to maso zabalené s vajíčkem v rýži, a ta rýže je zabalená listím do takového kvádru. Vaří se to přes 24 hodin a jídlo najdeme v každé domácnosti. No a rýže, to je základ všeho, existují rýžové bonbónky, rýžové pití (alkohol), rýžové nudle, no asi je to tím, že všude kam naše oko dohlédne, vidíme rýžová pole (ne ve městě).

A teď k dopravě. Autem se jezdí jen velké vzdálenosti nebo, když si to můžete dovolit, jinak je tam prioritním vozidlem scooter. Každá rodina vlastní aspoň pár a není problém, aby se na scooter vlezla celá rodinka, 2 děti a 2 dospělí nebo 3 dospělí, je to tam běžné. Bude to tím, že jich je tam tolik a scootry nezabírají tolik místa a jsou rychlé. Dopravují se tak do práce, školy, no vlastně všude. A kvůli všem těm motorkám se nosí roušky, v hlavním městě je to obzvláště důležité.

Je tu spousta věřících, někteří se modlí ke starým bohům, ale většina z nich jsou křesťani. Jelikož mají strašně velký respekt k rodině, tak stejně to platí pro zesnulé příslušníky rodiny. Doma máme svatyni s dědečkem a prarodiči. Moje babička se k nim každý den modlí. A každé ráno v šest jde do kostela.

Dam Hoang